

Zalika se je zresnila.

»Glej ga!« je rekla in ga zgrabila za roko. »Kako si hud! Saj sem se bila le pošalila. Ako ti ni prav, saj ne bom več.«

Lenart je bil razorožen. In začuden. Kako, da sama ne ve, kaj se spodobi? Tesnoba v srcu ga še ni popustila, vendar ni mogel biti hud.

Rahlo ga je jezilo, da je pred njo razgalil svoje čustvo. Zalika je to opazila in jo je vidno vzradostilo. Nazadnje mu tega ni bilo žal. Njena bližina je bila omamna. Tisti večer bolj kot kdaj prej. Da bi jo mogel s čim za vedno prikleniti nase!

Obstala sta ob plotu, za katerem je v mraku čepela Lajšarjeva bajta. Nad njima je rahlo šumela košata češnja z zreliimi plodovi. Kazno je bilo, da je Zalika že na vse pozabila, zopet sta jo bila sama razposajenost in smeh.

»O, kako bi zobala češnje!« je vzkliknila.

Lenart se je ozrl po vejah nad seboj, nato je splezal v rogovilo. V temi je otipaval mladike, jih lomil in metal na klanec. Zalika jih je pobirala, smukala z njih češnje in se pritišano hihitala.

Medtem se je daleč na pobočju nasprotnega hriba razvnel požar. Gorela je neka hiša. Spočetka se je zdelo, da gori kres. Plameni pa so rasli, kmalu so obsvetili vse pobočje. Dvigali so se snopi isker. Bil je veličasten, a obenem grozoten pogled.

»Lenart, glej!« je vzkliknila Zalika.

Prizor jo je bil vso prevzel. Strmela je, od neznanskih občutkov so se ji šibile noge. Lenarta, ki je splezal s češnje, se je nehote oklenila in mu nagnila glavo na prsi. Veličastna grozotnost jo je bila vso ohromela, da ni imela več moči. In skoraj ni vedela, kaj se godi z njo...

(Dalje.)

Dušan Ludvik | Večerna

Zvoni iz lin. Z večernih violin
poslednji zvok kapljá v svileno roso.
Diši jasmin. Zveni spomin —
o, jaz in ti — kot bi zadel ob koso.

To gre čez struno srca težek lok —
in zvok je ko ihtenje mojih rok

za zvezdo, ki je v roju zvezd zašla,
za sanjami, ki sanjam jih brez sna.